

Сімейне щастя Дарії Кузь

(Закінчення. Поч. на 5 стор.)

– Хто ж у вас в сім'ї найголівніший?

– Звичайно, тато! Але після мами... – сміється чоловік.

– Усі основні питання вирішуємо разом, – не погоджується Дарія Степанівна. – Напевно, тому, що від початку у нас було надійне коріння, треба було лише його зберегти.

Під час екскурсії по квартирі, відремонтованої власними руками, Михайло розповідає, як на стіні в коридорі з'явилася унікальна композиція у вигляді зимового пейзажу з оленем.

– Тут нема нічого складного, – переконує хлопця, – треба лише знайти потрібний стовбур з дерева, потім розпилемо його вздовж, кріпимо до стіни і обробляємо гіпсом та фугою для керамічної плитки. Далі все залежить від уяви майстра, його фантазії та вправності рук. У ванній кімнаті, наприклад, ми використали мушлі різних форм та розмірів, які при-

везли з літнього табору на морі.

Бабусині коржики

На жіноче свято Марта з Олею обов'язково спечуть торт. Це також сімейна традиція. А напередодні дівчата пекли інший смаколик – "Бабусині коржики", рецептом яких залюбки поділилися із читачами газети.

Для тіста потрібно: 4 склянки борошна, 250 г маргарину, 4 ст. ложки сметани, 5 жовтків, 1 склянка цукру, 1 ст. ложка порошку до печива.

Приготування: тісто розкати, намазати повидлом (найкраще – абрикосовим), викласти зверху вишні (консервовані), додати трохи родзинок. Збити 5 білків, потроху додавати до них 1,5 столових ложки цукру. Збиті білки полити на вишні та посипати меленими горіхами. Випікати у духовці приблизно 10 хвилин. Як тільки припеклося – можна подавати до столу.

Спілкувався
Олександр ГЕРШУНЕНКО

Господиня приймальні

Надія Порохнюк прийшла працювати секретарем в локомотивне депо Тернопіль у 1985 році. Сьогодні Надія Іванівна згадує, що на початках було нелегко. Колектив здебільшого чоловічий – машиністи, помічники машиністів, слюсарі з ремонту... З усіма зверненнями – до керівництва, а спілкування з керівником починається з секретаря. Ускладнювало роботу й те, що тоді на роботі спілкувалися і документацію вели російською мовою. Допомогали Надії Порохнюк розібратися в усьому цьому тодішній начальник депо Володимир Трохимович Вовченко, головний інженер Михайло Петрович Шимчук та інші спеціалісти, за що Надія Іванівна їм дуже вдячна. Наполегливе бажання та сумлінне ставлення до праці сприяли швидкому опануванню специфіки роботи. Спокійний, виважений характер Надії Іванівни, компетентність у діловодстві та виробництві, загальна толерантність залишили про її роботу гарні спогади. За роки праці у депо змінилося чимало керівників, проте жоден не мав претензій до роботи секретаря. І вона теж ні на кого не нарікала. Любов до людей завжди допомагала Надії Порохнюк добре працювати на такому відповідальному робочому місці. Кожного відвідувача, який приходив до керівництва депо, Надія Іванівна завжди зустрічала усмішкою і доброзичливою розмовою чи слушною порадою... Непомітно злетіли роки, прийшла ювілейна дата, а з нею і час іти на заслужений відпочинок. Колеги по роботі, керівництво депо сердечно привітали з цією подією секретаря Надію Порохнюк, подарували їй квіти і висловили багато щирих побажань.

Нині Надія Іванівна, як і колись, часто приходиться до каплички Богородиці, що на території локомотивного депо Тернопіль, щоб помолитися, подякувати

за підтримку і допомогу, попросити благословення на майбутнє.

Антон ВАЦИК,
голова ветеранської організації
локомотивного депо Тернопіль

РЕДАКЦІЙНА ПОШТА

Залізниця присвятив майже півстоліття

Шановна редакціє! Я ветеран Великої Вітчизняної війни, інвалід бойових дій I групи. У 1944 році в боях на фронті я був важко поранений, унаслідок чого залишився інвалідом. Попри це мій безперервний трудовий стаж на залізниці – 47 років. Працював я на станції Переспа Рівненської дирекції. Через газету хочу висловити щире вдячність начальнику Львівської залізниці Богдану Петровичу Піху за сприяння у виділенні мені коштів на проведення офтальмологічної операції в Києві.

З повагою

Іван ПАВЛЮК, ветеран праці,
Волинська обл.

Вдячний усім небайдужим людям!

На початку року, 13 січня, мене прооперували у Львівській обласній клінічній лікарні – замінили клапан у серці. На таку операцію були потрібні значні кошти. У Стрийській дистанції колії на мою потребу відгукнулися майже всі працівники дистанції і матеріально підтримали мою родину у цей скрутний час.

Від себе особисто та від усієї родини висловлюю сердечну вдячність колективу, адміністрації та профспілковому комітету ВП "Стрийська дистанція колії". Хай Господь Бог оберігає вас та ваших близьких від усіх негараздів і дарує міцне здоров'я та довгі роки життя.

З повагою

Олег ПАВЛЮК, бригадир колії Стрийської дистанції колії

Спасибі нашим лікарям!

Шановна редакціє газети "Львівський залізничник"! Я, Анатолій Миколайович Гусєв, пенсіонер, інвалід II гр., дитина війни, ветеран праці. Відпрацював 27 років у Рівненській дистанції колії, понад 5 років на ст. Шепетівка. Мій стаж роботи на залізниці – 32 роки. Щороку я один-два рази лікуюся у Рівненській залізничній лікарні. За дорученням хворих пацієнтів – пенсіонерів і працівників Рівненської дирекції залізниці, і особливо від себе висловлюю щире християнське подяку усьому колективу цієї лікарні, а особливо головному лікарю Олександрові Шегері, лікарям-невропатологам Ярині Брожик, Ользі Дягель за щире турботу та культурне, лагідне ставлення до хворих, чистоту у лікарні, хороше харчування. Хотілося б, щоб із колективу цієї лікарні брали приклад усі інші медичні заклади.

З повагою Анатолій ГУСЄВ, м. Рівне.

На варті правопорядку – сержант Вікторія Ляхович

Вікторія Ляхович працює черговим інспектором лінійного відділу міліції на станції Королево. Про таку професію вона мріяла з дитинства, адже було з кого брати приклад – у міліції працювали батько та старший брат.

– Мама була проти роботи у міліції, але я наполягла на своєму, – розповідає Вікторія Ляхович. – Освіту здобуваю у Львові. Із перших днів служби зрозуміла, що на цій роботі треба бути відповідальною та дисциплінованою. Зізнаюсь, спочатку було нелегко, адже колектив у нас чоловічий, одна я – дівчина. Та я наполегливою працею здолала всі труднощі і відчула це у ставленні колег до мене. Звикла й до режиму роботи, бо ж бувають і нічні чергування, коли в темряві доводиться одній стояти на пероні. Якість під час моєї зміни повідомили, що в одному з вагонів нічного

потяга їде чоловік, який перебуває в розшуку. Кожен працівник міліції має табельну зброю, але хотілося усе зробити спокійно. Скажу чесно, хвилювалася, коли уявляла, як із черговими буду затримувати правопорушника. На щастя, усе відбулося спокійно – я одягла на руки злочинця кайданки, і ми рушили до лінійного відділу міліції.

Пильнувати за громадським порядком – справа нелегка... Щомиті можеш опинитися вічна-віч із зловмисником, правопорушником чи людиною, налаштованою агресивно. І хоча у спеціалізованих навчальних закладах нині дають багато теоретичних знань, як поводитися в екстремальних ситуаціях, у житті все ж буває значно складніше знайти правильний вихід із ситуації, тож Вікторія збагачує свій досвід буденною службою.

Іван КОЗАК,
снт Королево

Щиро вдячні лікарю Ользі Сахаруті

Цими словами починаються листи багатьох ветеранів залізниці, що мешкають на територіальній дільниці, яку обслуговує лікар Клінічної лікарні Львівської залізниці Ольга Іванівна Сахарута. Один з авторів листів – інвалід I-ої групи Великої Вітчизняної війни, колишня медична сестра Ольга Павлівна Близнюк, яка на фронті рятувала поранених, а в післявоєнні роки разом із лікарем дбала про лікування залізничників та членів їх сімей, наголошує: "Коли літа на зиму повертають, підводять здоров'я, доводиться частіше звертатися за допомогою до медичних працівників. І як важливо, коли тебе не тільки уважно вислухають, але й призначать необхідне лікування. Саме такою є дільничний лікар Клінічної лікарні Львівської залізниці Ольга Іванівна Сахарута – фахівець із великим запасом знань та досвіду. Для неї кожен пацієнт, як рідна, близька людина, за яку вона вболіває і до

якої ставиться з особливою увагою. У будь-який час дня і ночі Ольга Іванівна готова допомогти хворому. Уважно огляне і вислухає всі скарги, спокійно пояснить суть проблеми. Таке тактовне, людяне, співчутливе ставлення до пацієнтів літнього віку дуже рідко зустрічається в житті. Майже кожного дня Ольга Іванівна Сахарута зателефонує і поцікавиться моїм здоров'ям. Коли я лягаю в офтальмологічне відділення Клінічної лікарні Львівської залізниці, Ольга Іванівна завжди супроводжує моє лікування як терапевт. Навідує мене, дає поради, переймається моїми болями."

До цих слів долучаються інші пацієнти Ольги Сахарути – подружжя Ходіних, ветеран залізничного транспорту Марія Яблунівська. Усі вони щиро вітають свою рятівницю зі святом 8 Березня та бажають їй міцного здоров'я та всіляких гараздів.